

Nhớ Nhớ Nhớ Nhớ Nhớ Nhớ

Thường mà nhớ người ta không nói lớn.

Nói nhỏ thôi: "Trời ạ, nhớ vô cùng!"

Tôi mới vừa đọc lại bài Ngập Ngừng
thấy Hồ Dzếnh nói như là thỏ thẻ:

*"Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé
để lòng buồn tôi dạo khắp trong sân
ngó trên tay thuốc lá cháy lụi dần...
Tôi nói khẽ: Ôi làm sao nhớ thế?"*

Tôi nhớ em. Bao nhiêu lần, không kể.

Bởi nhớ hoài khôn kể siết, thưa em!

Nhớ, giống như "cái đĩa phần mềm",
cái đĩa đó chứa trái tim mềm nhũn!

Nghĩ cũng ngộ, trái tim không bất động

khi người ta còn sống ở trên đời,

đi đó, đi đây, bao cuộc đổi dời,

nhớ ai đó...Nhớ, bởi vì mất mát?

Tới bao giờ...trái tim thất lạc,

mình mất mình, mất hơi thở, thì thôi!

Từ tuổi thanh xuân đến tuổi xế đời,

người ta còn sống còn nhớ người trong mộng!

Hồ Dzếnh nói, cuối đời, không lúng túng:

"Nếu trót đi em hãy gắng quay về

Tình mất vui khi đã vẹn câu thề

Đời chỉ đẹp những khi còn dang dở!"

Đó, hệ quả của một lòng nhung nhớ.

Đó, còn gì "có hậu" để mà thương!

Em ơi em, tôi không hiểu chữ Vô Thường,

nó có phải mây-ngàn-phương-tan-tụ?

Nhớ, không biết bao nhiêu cho đủ?

Nhớ, đong đầy, tràn đó, nhớ hay mong?

Nếu em đừng mười bảy tuổi sang sông,

mưa không ướt áo ai một người lính trận!

Tôi nhớ Huế, nhớ một chiều mình đứng
ngó vườn cau Nam Phổ nắng vàng
tím tím ngọn cau sương khói bay ngang
những người tôi thương yêu...bóng hình sương khói!

*Đoàn xe lửa từ từ xuống núi
móc răng cửa ngày đuổi tháng đi...
nắng Cà Beu, mưa Eo Gió, não nề...
nhớ đứt ruột nha, ai về Cầu Đất!*

Trần Văn Lệ